Csónakokkal az anyahajó ellen – a Millennium Challenge 2002 gyakorlat

A Millennium Challenge 2002 (**MC02**) az Egyesült Államok fegyveres erői által 2002 közepén szervezett és végrehajtott nagy hadgyakorlat volt. A július 24-től augusztus 15-ig tartó művelet egyrészt valóban élő gyakorlat volt 13 000 katona részvételével – tényleges repülőgépek és hadihajók támogatásával –, másrészt viszont egy számítógépes szimulációt is magába foglalt a modern hadviselésre való felkészülés jegyében. A hadgyakorlatra akkor 250 millió dollárt tapsoltak el, ami napjainkban mintegy 380 milliónak felelne meg.

A szimulációban a kék hadviselő fél az Egyesült Államok volt, a vörös fél pedig a Perzsa-öböl egy fiktív állama, ami lehetett volna mondjuk Irán vagy Irak akkoriban.

Mivel éppen Irak vagy Irán, vagy éppen az Al Kaida részéről nem ért rá senki a vörös erők vezetésére, a jól megérdemelt nyugdíjas napjaiból visszahívva egy 64 éves vietnami veteránt, **Paul Van Riper** nyugalmazott altábornagyot bízták meg a vezetéssel. Lehet, hogy arra nem számítottak, de az *„öreg baka”* igencsak komolyan vette a feladatát.

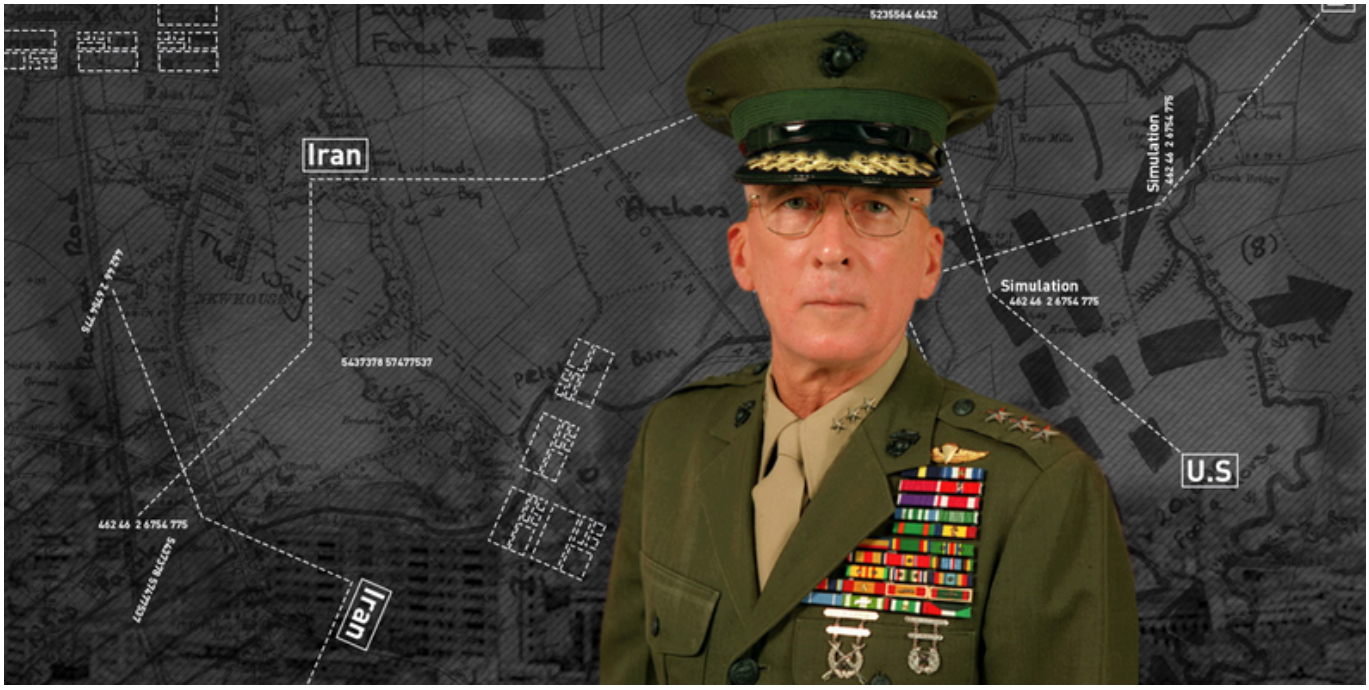

A játszma így elméletileg 2007-ben játszódott, és a Blue Forces (USA) a Red nevű Perzsa-öbölbeli országgal szállt szembe, melyet az őrült, de ravasz megalomániás diktátor (Van Riper) uralt.

„A gyakorlatot szabad játékként írták le. Más szóval, mindkét fél próbált nyerni” – nyilatkozta később Van Riper.

Még akkor is, ha gonosz diktátort alakított, a tengeri veterán egyértelműen nagyon komolyan ráhajtott a győzelemre. Úgy számolt, hogy Blue megpróbál majd meglepetésszerű csapást indítani, összhangban az adminisztráció új, megelőző doktrínájával, *„ezért úgy döntöttem, én támadok először”*.

Van Riper rendelkezésére állt egy csomó, számítógép által generált polgári célú kis csónak és repülő,

melyekkel a kék fél nagyon nem foglalkozott, hiszen ezek folyamatosan ott sereglettek a valós és a virtuális Perzsa-öbölben, mialatt a játszma már beindult. Amikor az amerikai flotta belépett az Öbölbe, Van Riper jelt adott – nem egy rádióadásban, amelyet esetleg lehallgattak volna, hanem egy kódolt üzenetben, amelyet a mecsetek minaretjéből sugároztak – kiabáltak – a müezzinek, mint az imára való felhívást és a hajók a második világháborúban még elterjedt fényjelekkel továbbították egymás között.

Miközben a partról figyelemelterelés céljával egyszerű rakétákat indítottak, melyekkel jól lefoglalták a kék fél Aegis radarrendszerét, a látszólag ártalmatlan halászhajók és légcsavaros repülőgépek hirtelen halálos fegyverekké váltak, kék hajókba csapódva és repülőterekre zuhanva az öböl mentén az al-Kaida-stílusú típusú öngyilkos merényletek sokaságával egyszerűen letiporták az ellenfelüket.

Eközben ráadásul néhány kishajóról kilőtt kínai **Silkworm** (*Selyemhernyó*) NATO kódnevű cirkáló rakétával elsüllyesztették az amerikai flotta egyetlen jelenlevő repülőgép-hordozóját és két tengeri helikopter-hordozóját.

Végül összesen tizenhat hajót süllyesztettek el az összesen húsz perces akció alatt, és húszezer tengerészgyalogost intéztek el a csapással, mely ha valóban megtörtént volna, ez lett volna a legkomolyabb tengeri katasztrófa Pearl Harbor óta.

A hadijátékot figyelő tábornokok és admirálisok ezen a ponton eszméltek, felfüggesztették a gyakorlatot és kérték gondolkodási időt.

„Egy mondat, amit újra és újra hallottam, ez volt: „Ez soha nem történhet meg” – emlékszik vissza Van Riper – *„Erre azt válaszolom (2011 után): korábban senki nem gondolta volna, hogy valaki berepülhet egy utasszállítóval a World Trade Centerbe… de úgy tűnt, ez senkit nem érdekelt.”*

Végül úgy ítélték meg, hogy a vörös fél *nem megfelelően viselkedett*, feltámasztották a halott tengerészgyalogosokat, kiemelték az elsüllyedt hajókat a tenger fenekéről - mint Luke Skywalker az X-szárnyúját - és folytatták, illetve hát újrakezdték a gyakorlatot.

Van Ripernek ekkor már elege volt az egészből, de a dolgok számára egyre rosszabbra fordultak. Az *„irányítócsoport”*, a gyakorlatot vezető tisztek arról tájékoztatták, hogy az Egyesült Államok elektronikus hadviselés repülőgépei meg kell, hogy tudják zavarni a mikrohullámú kommunikációs rendszereit.

„Most mobiltelefonokat és műholdas telefonokat kell használnia, mondták nekem. Azt mondtam, nem, nem, nem – motoros futárokat fogunk használni, és továbbra is a müezzinek fognak üzeneteket küldeni a mecsetekből” – mesélte az idős veterán – *„De nem voltak hajlandók elfogadni, hogy bármi olyasmit is megtehetünk, amit ők nem tennének meg nyugaton.”*

Aztán Van Ripert utasították, hogy bizonyos időpontokban és helyeken kapcsolja ki légvédelmét, ahol a kék erők támadást akartak végrehajtani, és távolítsa el erőit azoktól a tengerpartoktól, ahol a tengerészgyalogosoknak le kellett szállniuk. *„Az egész egy rögzített forgatókönyv volt”* – nyilatkozta keserűen.

Egyre szűkülő korlátai között Van Riper továbbra sem zavartatta magát, unortodox taktikák arzenáljával zaklatta a kék erőket, mígnem egy napon, július 29-én rájött, hogy a beosztott tisztjei nem hajtották végre a parancsait többé, mivel az irányítócsoport valószínűleg erre utasította őket. Van Riper a gyakorlatnak ezen a pontján kilépett. *„Maradtam, hogy tanácsot adjak, de abbahagytam a parancsolgatást. Nem volt többé értelme”*.

Van Riper beszámolóját a Millennium Challenge-ről a Pentagon nem vitatja. Nem tagadja például a kék haditengerészet újraindítását, mátrixosan a reload-ját. De szerintük ez a háborús szimuláció lényege, Peter Pace tábornok szerint: *„Megölsz az első napon, én pedig ott ülök a következő 13 napban, és nem csinálok semmit, vagy újra életre keltesz, és még 13 napnyi kísérletet kapok, hogy tanuljak. Ön szerint melyik a jobb megoldás?„*

Van Riper elvben egyetért Pace-szel, de szerinte az érvelés a lényegen kívül esik.

„A forgatókönyvírás nem jelent problémát, mert megpróbálsz tanulni valamit” – mondja. – *„A különbség az volt, hogy eleve szabad játékként hirdették meg a szimulációt és nem azért, hogy igazolják a tesztelni kívánt koncepciókat, hogy bizonyíthassák, hogy elég megbízhatók a doktrínába való beillesztéshez.”*

Persze joggal merülhet fel a kérdés, hogy ugyan milyen aktualitása lehet napjainkban egy húsz évvel ezelőtti hadgyakorlatnak?

A gyakorlat megmutatta, hogy a katonai konfliktusok leginkább ebbe az irányba fognak elmenni, amikor a jól felszerelt agresszor vagy megszálló (vagy *felszabadító* persze) beleütközik a helyiek ellenállásába. Ezeket a műveleteket a szakirodalom az aszimmetrikus hadviselés gyűjtőnéven összegzi. Ez az a műfaj, amit a nagy hadseregek vezetése egyszerűen képtelen figyelembe venni.

Az USA hadvezetése többször is bizonyította, hogy meglehetősen sérülékeny az aszimmetrikus hadviselés eszköztárával szemben, de az orosz hadsereg úgy tűnik, csak most, az ukrán megszállás kapcsán kezd ezzel a ténnyel szembesülni, és ennek az egyik igen fontos momentuma a Moszkva hadihajó elsüllyesztése volt.

Nyilván erről a katonai akcióról rendkívül keveset tudunk (egyelőre), de az eddigi információk alapján itt is egy figyelemelterelő művelet keretében néhány feltűnő rakétaindítással leplezték a valódi támadó-műveletet, és pár tízezer dolláros Neptun rakétákkal sikerült a tenger mélyére küldeni a 750 millió dolláros cirkálót, és akkor csak az anyagi veszteségről beszélünk, az eszmei kárról nem.

Az eleve meglehetősen szedett-vedett átlagos technikai felszereltségű, korrupt és morálisan mélyrepülést bemutató orosz hadseregnek nagyon hiányzott ez, a valósággal való szembesülés.

Ajánló

Hasonló jellegű bejegyzéseket a **orosz_megszállás** tag alatt talál:

- Csernobil és Putyin katonái
- Csónakokkal az anyahajó ellen – a Millennium Challenge 2002 gyakorlat

Hasonló jellegű bejegyzéseket a **A szovjet imperium romjain** tag alatt talál:

- A 18-as járat
- A 23. emelet rejtélye
- A Honecker-bunker
- A jégbe fagyott időzített bomba: Novaja Zemlja
- A kommunista UFO
- A moszkvai Metro–2 legendája
- A Poligon
- A Világ valódi csodái
- A Volga Atom és az atomautók elfeledett őrülete
- Az Aralsk-7 „halvaszületett” szigete

- Az elhagyott szovjet nukleáris világítótornyok
- Az NDK utolsó halálraítéltje
- Csernobil árnyéka: Negyven évvel a katasztrófa után
- Csernobil és Putyin katonái
- Csónakokkal az anyahajó ellen – a Millennium Challenge 2002 gyakorlat
- Hogyan lett Kínának repülőgép-hordozója?
- Majak
- Probstzella – végállomás
- Projekt 506
- Sztálin elfeledett vasútja
- Teufelsberg FSB
- Whiskey on the rocks
- Ördögnyál

Ez egy elfeledett sarka a netnek, örülök, hogy sikerült elvetődnöd ide!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, oszd meg velem! Elérhetőségeim az Impresszumban találhatók.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a Bolyongó Facebook oldalt.

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett indexe itt található. A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: A világ valódi csodái. A mostanában a blogon megjelent írások a főoldalon jelennek meg.

2026/05/28 18:05

Források

theguardian.com: Wake-up call
Wikipedia: Millennium Challenge 2002
taskandpurpose.com: The lost lesson of Millennium Challenge 2002, the Pentagon’s embarrassing post-9/11 war game

2022, 2002, a szovjet imperium romjain, 2022, érdekes történet, történelem, orosz megszállás, Putyin feldobhatná a pacskert, ukrán háború, hadgyakorlat, szimuláció, USA, Paul Van Riper, hadsereg, hajó, tenger, rakéta, World Trade Center, silkworm, aszimmetrikus hadviselés, Moszkva

Bejegyzésmegtekintések száma: 150

From:
http://www.bolyongo.hu/ - **bolyongó**

Permanent link:
http://www.bolyongo.hu/doku.php?id=passport:millennium_challenge_2002

Last update: **2026/08/02 19:18**